ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. M. H.**, zast. Mgr. Martinem Šípem, advokátem, se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Náměstek ministra obrany pro personalistiku**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2012, č. j. 7 Ad 22/2011 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost směřující proti výroku I. a II. napadeného usnesení **se zamítá.**

II. Kasační stížnost směřující proti výroku III. napadeného usnesení **se odmítá.**

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Šípa, advokáta.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1016-2/2011-7542 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory ze dne 27. 4. 2011, č. j. 569 9/2011 – 4614, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o zkrácení doby trvání služebního poměru vojáka z povolání o 2 roky a 3 měsíce, tj. do 31. 5. 2011.

K věci samé nutno předeslat, že rozhodnutím ředitele Ředitelství personální podpory č. j. 100-21/2008-4614 ze dne 30. 7. 2008, byla žalobci stanovena doba trvání služebního poměru do 31. 8. 2013, a to na základě uzavřené dohody o rozšíření vzdělání ze dne 30. 7. 2008, podle které byl žalobce vyslán na desetiměsíční vojenský kurs pro vyšší

důstojníky. Žalobce se v dohodě o rozšíření vzdělání zavázal k setrvání ve služebním poměru vojáka z povolání po ukončení studia na dobu dvojnásobku doby trvání studia nebo k úhradě nákladů spojených s rozšířením vzdělání, které byly vyčísleny částkou 20 000 Kč.

Dne 25. 2. 2011 podal žalobce žádost o změnu doby trvání služebního poměru vojáka z povolání, a to o jeho zkrácení o 2 roky a 3 měsíce do dne 31. 5. 2011. Jako důvod žádosti uvedl velkou vzdálenost od rodiny a stárnoucího otce s potřebou péče o něj a dále zhoršující se zdravotní stav s tím, že ohledně něho byl zahájen přezkum ke změně zdravotní klasifikace. Žalobce byl připraven splnit svůj závazek vyplývající z dohody k uhrazení nákladů či poměrné části nákladů spojených s rozšířením vzdělání.

Rozhodnutím Ředitelství personální podpory č. j. 569-/2011-4614 ze dne 27. 1. 2011, bylo rozhodnuto tak, že žádosti žalobce se nevyhovuje, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že podle § 60 odst. 1 zákona o vojácích z povolání se voják v případě uzavření dohody o rozšíření vzdělání zavazuje setrvat po skončení studia po dohodnutou dobu ve služebním poměru nebo uhradit náklady spojené se zvýšením nebo rozšířením vzdělání nebo jejich části. Doba, po kterou pak musí voják setrvat ve služebním poměru, je určena vyhláškou Ministerstva obrany č. 265/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně dovodil, že z dikce zákona o vojácích z povolání a z uvedené vyhlášky vyplývá, že služebnímu orgánu není umožněno služební poměr vojáka zkrátit.

K odvolání žalobce, v němž namítal, že se v uzavřené dohodě o rozšíření vzdělání zavázal k setrvání ve služebním poměru po dohodnutou dobu, nebo k uhrazení nákladů spojených s rozšířením vzdělání, žalovaný jako příslušný služební orgán, výše již citovaným rozhodnutím odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se s argumentací služebního orgánu I. stupně.

Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž poukázal na ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, z kterého podle jeho názoru vyplývá, že vojákovi z povolání je dána alternativa v jeho rozhodování, zda po stanovenou dobu setrvá ve služebním poměru, nebo zda uhradí státu náklady na rozšíření či zvýšení své kvalifikace. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný správní orgán zákon o vojácích z povolání aplikoval nesprávným způsobem, když dospěl k závěru, že pokud by voják náklady a výdaje spojené se studiem uhradil, došlo by na straně Ministerstva obrany České republiky k bezdůvodnému obohacení. Zákon o vojácích z povolání totiž možnost úhrady nákladů spojených se vzděláváním vojáků z povolání předpokládá a zasazuje do právního rámce. Správní orgány obou stupňů tak rozhodly v rozporu se zákonem, když konstatovaly, že nemohou rozhodnout o zkrácení doby trvání služebního poměru žalobce.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že běžná a zavedená praxe služebních orgánů Ministerstva obrany České republiky je taková, že žádostem o zkrácení služebního poměru, v případě uzavřené dohody o rozšíření či zvýšení vzdělání, bez jakýchkoliv námitek vyhovovaly. Jednalo se např. o případ pplk. Ing. S.

Žalobce upozornil na skutečnost, že vnitřní předpis vydaný ministerstvem obrany České republiky č. 85/2010, zveřejněný ve Věstníku Ministerstva obrany České republiky musí být jakožto podzákonný právní předpis v souladu se zákonem. Jestliže čl. 19 odst. 2 výše uvedeného vnitřního předpisu neumožňuje zkrácení doby trvání služebního poměru vojáka z povolání před splněním povinnosti setrvat ve služebním poměru vojáka z povolání po skončení studia, tak je podle žalobce toto ustanovení vnitřního předpisu neplatné pro rozpor se zákonem a nelze se na ně odvolávat.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 760 Kč.

Podáním ze dne 1. 2. 2012 vzal žalobce žalobu v plném rozsahu zpět s tím, že tak činí z důvodu pozdějšího chování ředitele Ředitelství personální podpory, který rozhodl o propuštění žalobce ze zdravotních důvodů ku dni 19. 12. 2011 podle § 7 zákona č. 585/2004 Sb. (branného zákona). Žalobce navrhoval, aby soud řízení z důvodu zpětvzetí žaloby zastavil a zároveň přiznal žalobci právo na náhradu nákladů soudního řízení, které vyčíslil částkou 5760 Kč.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 2. 2011, č. j. 7 Ad 22/2011 – 30, řízení zastavil (výrokem I.) a dále uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 9640 Kč do 30 dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Martina Šípa (výrokem II.). Konečně též rozhodl, že se žalobci vrací soudní poplatek ve výši 2000 Kč (výrokem III.). V odůvodnění svého usnesení uvedl, že s ohledem na zpětvzetí žaloby postupoval podle ustanovení § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a řízení zastavil, neboť o věci dosud nerozhodl.

Při úvaze o náhradě nákladů řízení mezi účastníky vycházel z ustanovení § 60 odst. 3, věty druhé s. ř. s. (podle níž *„Vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“),* přičemž usoudil, že v daném případě bere žalobce (navrhovatel) žalobu zpět proto, že byl pro ztrátu zdravotní způsobilosti propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání; věcně se tedy domohl toho, co sledoval svou žádostí o zkrácení doby trvání jeho služebního poměru, o níž bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím. Proto městský soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v odměně advokátovi za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepis žaloby a zpětvzetí žaloby), k čemuž náleží režijní paušál 3 x 300 Kč, celkem tedy 7200 Kč. Tuto částku pak zvýšil o daň z přidané hodnoty ve výši 20 % (neboť žalobcův advokát je plátcem této daně) a o část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč, která nebyla žalobci vrácena (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2011).

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V ní výslovně uvedl, že směřuje jak proti výroku I. napadeného usnesení městského soudu o zastavení řízení, tak proti výroku II. téhož usnesení o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení ve výši

9640 Kč k rukám jeho právního zástupce, jakož i proti výroku o vrácení soudního poplatku žalobci.

Nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, spatřuje stěžovatel v závěru městského soudu, že žalobce vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, resp. pro uspokojení žalobce, vycházeje z nesprávné úvahy, že žalobce se propuštěním ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání, věcně domohl toho, co sledoval svou žádostí, o níž bylo rozhodováno napadeným rozhodnutím. Žalovaný vytýká městskému soudu, že nevzal v úvahu, že žalobce se svou žádostí domáhal zkrácení trvání služebního poměru (propuštění) na základě žádosti, tedy řekněme „fakultativně“, když samotné rozhodnutí o takové žádosti záviselo na správním uvážení služebního orgánu (odhlédne-li se od toho, že podle názoru stěžovatele zákon o vojácích z povolání ani vyhláška č. 265/1999 Sb. neumožňují zkrácení služebního poměru v případě, že se jedná o závazek vojáka setrvat ve služebním poměru po dohodnutou dobu po skončení studia), kdežto v případě uvedeném v §19 odst. 2 písm. c) zákona o vojácích z povolání, voják ze služebního poměru propuštěn být musí a služební orgán zde nemá žádný prostor pro uvážení. Žalobce byl tudíž propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání v důsledku úplně odlišného řízení, nikoliv v důsledku řízení o změně doby trvání služebního poměru, ale v důsledku řízení o propuštění ze služebního poměru pro ztrátu zdravotní způsobilosti. Ke zpětvzetí žaloby tudíž nedošlo pro pozdější chování stěžovatele resp. pro uspokojení žalobce, který by se věcně domohl toho, co sledoval svou žádostí, o níž bylo rozhodováno napadeným rozhodnutím, ale v jiném řízení a z úplně jiného důvodu, dokonce i v jiném čase. Naopak, kdyby si žalobce svoji žádost o zkrácení služebního poměru z jakéhokoli důvodu rozmyslel, mohl napadat odvoláním a následně správní žalobou jak rozhodnutí příslušné lékařské komise o ztrátě zdravotní způsobilosti, tak i rozhodnutí služebního orgánu o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel ještě dodal, že neměl možnost shora uvedené argumenty před městským soudem uplatnit, neboť k zastavení řízení došlo před prvním jednáním soudu.

Vyslovil přesvědčení, že městský soud měl žalobu zamítnout a náhradu nákladů přiznat žalovanému, resp. vzhledem k tomu, že žalovaný náklady řízení neúčtoval, rozhodnout tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze ve výrocích I. až III. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Pro případ, že by se Nejvyšší správní soud se závěry stěžovatele neztotožnil a kasační stížnost zamítl, stěžovatel vycházeje z usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j 7 Afs 1/2007 – 64, navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok č. II a III. kasační stížností napadeného usnesení Městského soudu v Praze a sám rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným usnesením městského soudu. Tvrzení stěžovatele, podle kterého městský soud nevzal v úvahu, že se žalobce svou žádostí domáhal fakultativního zkrácení služebního poměru, kdežto v nastalém případě musel služební orgán rozhodnout o zániku služebního poměru z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti, označil žalobce za nepřípadné, neboť tato

skutečnost nemá vliv na rozhodování soudu o zastavení řízení a o náhradě nákladů řízení. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smylu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tu spatřoval v postupu soudu, který podle stěžovatele nesprávně vycházel ze skutečnosti, že žalobce vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, respektive pro uspokojení žalobce. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však pro stěžovatele za situace, kdy řízení o žalobě bylo zastaveno, přichází v úvahu tolik důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Je možno v tomto směru poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: www.nssoud.cz), v němž byl vysloven právní názor, který je třeba obdobně aplikovat i na zde projednávanou věc, totiž, že *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.“* Totéž pak platí i za situace, kdy je kasační stížností napadáno usnesení o zastavení řízení.

Po posouzení kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud směřovala do té části výroku napadeného usnesení Městského soudu, jímž bylo pro zpětvzetí žaloby řízení o ní zastaveno, není kasační stížnost důvodná. Zvažoval předtím přípustnost kasační stížnosti, tj. její projednatelnost Nejvyšším správním soudem z hlediska ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *„kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná“*, když na první pohled bylo zřejmé, že stěžovatelovy námitky byly směrovány především proti výroku, jímž mu byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Stěžovatel se podanou kasační stížností, pokud směřovala podle výroku o věci samé, v podstatě domáhal stejného výsledku, jaký pro něj znamená zastavení řízení, tedy ukončení sporu. Změny se domáhal jen ve vztahu k výroku o nákladech řízení. Nejvyšší správní soud přesto konstatuje, že neshledal, že by kasační stížnost byla nepřípustná, neboť v ní uplatněné námitky směřují nejen proti výroku o nákladech řízení, nýbrž stěžovatel namítá rovněž nezákonnost výroku o zastavení řízení a následně navrhuje zrušení napadeného usnesení v celém rozsahu. V této souvislosti je třeba poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publikováno pod č.

2116/2010 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že že *„ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“* V odůvodnění usnesení rozvedl, *„že kasační stížnost je pokládána za opravný prostředek mimořádný a že tedy řízení před krajským soudem ve věcech správního soudnictví je řízením jednoinstančním bez možnosti podat řádný opravný prostředek (odvolání), který je běžný v jiných procesních předpisech (např. v občanském soudním řádu).“* (...) *„Zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“). Jinak řečeno, pokud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná.“* (...) *„Zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení.“*

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně brojil proti výroku, jímž městský soud řízení zastavil. Vytýkal městskému soudu, že přitakal zpětvzetí žaloby a tím i argumentaci žalobce, že se tak stalo pro pozdější chování stěžovatele, ačkoliv žalobce byl propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání na základě úplně odlišného řízení (nikoliv v důsledku řízení o změně doby trvání služebního poměru), ale v důsledku řízení o propuštění ze služebního poměru pro ztrátu zdravotní způsobilosti. Soud měl proto žalobu zamítnout.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Podle § 37 ods. 4 s. ř. s. *„navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo z části zpět, dokud o něm soud nerozhodl.“* Podle § 47 písm. a) téhož zákona, před středníkem, *„soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.“*

Městský soud zcela v souladu s citovanými ustanoveními zákona dospěl k závěru, že podáním ze dne 1. 2. 2012, které bylo uvedenému soudu doručeno dne 2. 2. 2012, vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět s poukazem na rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory o propuštění žalobce ze služebního poměru ze zdravotních důvodů. Žalobce současně navrhoval, aby soud řízení z důvodu zpětvzetí žaloby zastavil.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že za dané procesní situace neměl městský soud jinou možnost, než řízení zastavit poté, kdy žalobce vzal svou žalobu zpět. Jakýkoliv jiný postup by byl v rozporu s citovanými ustanoveními zákona a dispoziční zásadou, na níž je řízení před správními soudy založeno. Městský soud nebyl po zpětvzetí žaloby a před zastavením řízení oprávněn žádným způsobem zkoumat (jak požaduje stěžovatel) jaké důvody vedly žalobce ke zpětvzetí žaloby a rovněž nebyl povolán do odůvodnění svého rozhodnutí o zastavení řízení zahrnovat úvahy o tom, jak by věc posoudil v případě, že by

ke zpětvzetí žaloby nedošlo, event. žalobcovo zpětvzetí neakceptovat, pokračovat v řízení a o žalobě rozhodnout stěžovatelem navrhovaným zamítnutím.

Rovněž Nejvyšší správní soud není při rozhodování o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu, kterým bylo řízení zastaveno, oprávněn jakýmkoli způsobem projednávat věc samu. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je v takovém případě pouze to, zda městský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Afs 44/2008-80, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č.j. 1 Afs 145/2011-105). Nejvyšší správní soud nepochybuje, že žalobce svým jednoznačným a řádně učiněným projevem vůle spočívajícím ve zpětvzetí žaloby nezamýšlel nic jiného, než-li dosáhnout právě výroku o zastavení řízení. Proti samotnému aktu zpětvzetí kasační stížnosti (který je neodvolatelný) ostatně stěžovatel ničeho nenamítal, nezpochybňoval jeho určitost, jednoznačnost, srozumitelnost či nedostatek svobodné vůle k takovému projevu ze strany žalobce. Žádné takové pochybnosti v řízení najevo nevyšly a Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud řízení o žalobě v této věci podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Stěžejní část kasační stížnosti je věnována námitce směřující proti výroku II. napadeného usnesení, kterým soud uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobci na nákladech řízení 9640 Kč, a to do 30-ti dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce. Stěžovatel argumentuje, že aplikace § 60 odst. 3 věty druhé. s. ř. s. nebyla v tomto případě namístě, neboť žalobce nevzal žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, resp. pro uspokojení žalobce. Soud nevzal v úvahu, že žalobce se svou žádostí domáhal zkrácení doby trvání služebního poměru (propuštění) na základě žádosti, tedy řekněme „fakultativně“, když rozhodnutí o žádosti záviselo na správním uvážení služebního orgánu, kdežto propuštěn ze služebního poměru byl pro ztrátu zdravotní způsobilosti, kdy v takovém případě propuštěn být musí a služební orgán zde nemá žádný prostor pro uvážení. Ke zpětvzetí žaloby nedošlo tedy pro pozdější chování žalovaného, resp. pro uspokojení žalobce, který se věcně domohl toho, co sledoval svou žádostí, o níž bylo rozhodováno napadeným rozhodnutím, ale v jiném řízení a z úplně jiného důvodu i v jiném čase.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*

Nejvyšší správní soud neshledal námitku stěžovatele zpochybňující aplikaci ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. městským soudem důvodnou. Městský soud správně shledal, že žalobce vzal svoji žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, resp. pro uspokojení žalobce, což žalobce ostatně v podání ze dne 1. 2. 2012 rovněž uvedl jako důvod pro zpětvzetí žaloby. Nutno v této souvislosti připomenout, že předmětem správního řízení byla žádost žalobce ze dne 25. 2. 2011 o změnu doby trvání služebního poměru vojáka z povolání, v níž se zkrácení trvání služebního poměru žalobce domáhal z osobních důvodů a mimo jiné poukázal na svůj zhoršující se zdravotní stav a odkázal na zahájení přezkumného řízení o změně zdravotní klasifikace. Je tudíž zřejmé, že jak

služební orgán prvního stupně, tak služební orgán odvolací (žalovaný), byl informován i o tomto důvodu podané žádosti a měl tudíž vyčkat skončení zahájeného přezkumného řízení o změně zdravotní klasifikace stěžovatele. Pokud bez znalosti jeho výsledku vydal zamítavé rozhodnutí, přičemž stěžovatel následně po podání žaloby předložil rozhodnutí přezkumné komise o ztrátě zdravotní způsobilosti, na jejímž základě bylo služebním orgánem prvního stupně rozhodnuto o zániku jeho služebního poměru vojáka z povolání ke dni 19. 12. 2011, pak nezbývá než konstatovat, že ke zpětvzetí žaloby došlo v důsledku pozdějšího chování stěžovatele, neboť stěžovatel evidentně uznal oprávněnost žalobcova požadavku a tím i nesprávnost napadeného rozhodnutí, proti kterému žalobce v řízení před městským soudem brojil. Chování stěžovatele je třeba posuzovat z procesního hlediska (podle procesního výsledku). Tam kde k zastavení řízení došlo v důsledku jeho dalšího postupu, soud přiznává úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení, které účelně vynaložil. V souvislosti se zpětvzetím žaloby uplatnil žalobce nárok na náhradu nákladů soudního řízení, které vyčíslil částkou 5700 Kč, sestávající z odměny právního zástupce žalobce ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 citované vyhlášky (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby), k čemuž požadoval přiznat náhradu paušálních hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a odpovídající daň z přidané hodnoty ve výši 960 Kč. V doplňku zpětvzetí kasační stížnosti pak požadoval, aby v souvislosti se zastavením řízení z důvodu zpětvzetí žaloby mu byly přiznány účelně vynaložené náklady soudního řízení.

Městský soud v Praze přiznal tudíž žalobci v souladu s výše citovanými ustanoveními advokátního tarifu náhradu nákladů řízení za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepis žaloby a zpětvzetí žaloby) spolu s paušálními hotovými výdaji právního zástupce žalobce ve výši 3 x 300 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy 7200 Kč. K tomuto připočetl daň z přidané hodnoty ve výši 20%, když ověřil, že žalobcův advokát je plátcem této daně. K tomu připočetl část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč, celkem tedy přiznal žalobci 9640 Kč.

Lze konstatovat, že městský soud správně vyčíslil přiznanou výši nákladů řízení podle advokátního tarifu a správně ji označil jako náklady důvodně vynaložené.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání výroku II. napadeného usnesení Městského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. i proti této části výroku napadeného usnesení zamítl.

Konečně nutno uvést, že stěžovatel kasační stížností napadl též tu část výroku usnesení Městského soudu v Praze (III.), kterou bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci vrací soudní poplatek ve výši 2000 Kč zaplacený v kolcích a že tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Martina Šípa, advokáta. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatel (žalovaný) není oprávněn k podání kasační stížnosti proti této části výroku, neboť tou je upraven pouze

poplatkový vztah mezi žalobcem na straně jedné a Městským soudem v Praze na straně druhé ve smyslu zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Podle § 13 odst. 1, zákona o soudních poplatcích, rozhoduje a postupuje ve věcech poplatků soud nebo správa soudu podle občanského soudního řádu, pokud nestanoví tento zákon jinak. Tentýž zákon stanoví jinak hned v následujícím ustanovení, tedy v § 14, podle něhož *„proti usnesení ve věcech poplatků vydaným soudy ve správním soudnictví není odvolání přípustné.“* Žalovaný tudíž nemohl podat opravný prostředek proti rozhodnutí o vrácení soudního poplatku žalobci, neboť jde o opravný prostředek nepřípustný.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný. O takový případ jde i projednávané věci, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele směřující proti výroku III. napadeného usnesení městského soudu odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žalobci, který měl ve věci plný úspěch, přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti žalovanému jako stěžovateli, který se svou kasační stížností úspěch neměl. Žalobce má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a to za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 3. 2012 – ve výši 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5 a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu), a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Žalobce má tedy právo na náhradu odměny za zastupování a hotových výdajů ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty 2. s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 20% z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovateli, aby zaplatil žalobci na náhradě nákladů řízení celkem 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce. Nedůvodným shledal žalobcův nárok na náhradu dalšího úkonu právní služby – přípravu a převzetí zastoupení, neboť za tento úkon byla již odměna účtována a přiznána Městským soudem v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu